

Salvador Cardús

Vèncer

És una mostra de debilitat extrema assumir com a propi el discurs de la derrota que l'adversari vol estendre sobre el sobiranisme. Uns, pusil·lànimes, potser s'hi emparen per justificar les seves pors. D'altres, arrogants, perquè ja els agrada poder retreure que la batalla no ha estat prou digna, prou heroica, prou èpica. Com diu Sun Tzu, el mestre de *L'art de la guerra*, la invencibilitat ha de ser en un mateix, la vulnerabilitat s'ha de trobar en l'adversari. I ja n'hi ha prou de burxar en les suposades vulnerabilitats pròpies i de fer-nos sentir derrotats.

HO DIC PERQUÈ estic tip dels que diuen que el Govern es va equivocar i que no tenia res previst, que el sobiranisme va estar enganyant el poble, que Rajoy ha guanyat la partida... Mentida. Assumir aquestes històries és d'efectes més nefastos que l'aplicació del 155. És adoptar una mirada tan curta que confon un replegament estratègic amb la pèrdua de la guerra. I és no entendre que un combat polític en què existeix una tan desigual capacitat repressiva no es guanya a través d'una confrontació directa, sinó que cal saber-lo vèncer sense batalla. Torno a Sun Tzu: "Un mestre expert en les arts marcial desfa els plans dels enemics, desmunta les seves relacions i aliances, li talla els subministraments o li bloqueja el camí, i venç amb aquestes tàctiques sense necessitat de combatre".

LA MEVA LECTURA dels fets és ben diferent. 1) El referèndum de l'1-O encara és una gran emboscada al l'Estat guanyada d'una manera rotunda. En contra de tot el seu aparell –serveis d'intel·ligència espionatge tot, milers de policies buscant urnes sota les pedres o interceptant a les xarxes webs i aplicacions per votar–, totes les urnes i paperetes van ser al seu lloc. I malgrat obstructir totes les garanties formals, un 40 per cent del cens va votar plantant cara a les pitjors amenaces imaginables. 2) La violenta repressió del referèndum és la segona rotunda derrota de l'Estat, ara davant de l'opinió pública internacional. 3) L'aturada de país del 3 d'octubre en contra de la repressió va mostrar que la resposta a l'agressió eixamplava de manera exemplar la base del sobiranisme. 4) La no efectivitat de la declaració d'independència i la proclamació de la República dels dies 17 i 27 d'octubre representen,

XAVIER BERTRAL

.....
Estic tip
dels que diuen
que el Govern
no tenia res
previst, que el
sobiranisme va
estar enganyant
el poble...
Mentida

ahora, l'acompliment d'un compromís polític i la resposta adequada a la mesura exacta –ara coneguda– de la força repressiva de l'adversari. No es tractava tant d'evitar un bany de sang com d'impedir una possible derrota definitiva. 5) L'acceptació de participar en les eleccions del 21-D respon a la idea que cal aprofitar la força de l'adversari per fer-li perdre l'equilibri. Quan el president Carles Puigdemont pregunta de manera insistent si "la banda del 155" acceptarà uns resultats favorables a la independència a les eleccions que ells han convocat il·legítimament, fa exactament això.

PUC ACCEPTAR que es digui que no s'havia mesurat prou bé la força de l'aliança de tots els aparells d'estat –particularment, l'adhesió de la judicatura i de la premsa abocada a la propaganda– ni la voluntat repressiva brutal i il·limitada

de l'Estat. L'esquema d'un combat entre legitimitat i legalitat era ingenu, sí. El combat ha acabat sent entre legitimitat democràtica i arbitrarietat legal. La Constitució espanyola, com a garantia de drets, ens l'havíem cregut més nosaltres que no pas ells, que l'han emprada de manera inconstitucional. De manera que haver esquivat una confrontació per a la qual no es tenia la força adequada, ha estat intel·ligent. La prudència, la tenacitat i l'astúcia, així com la demostració continuada de confiança mútua entre el poble i les seves institucions, han estat i segueixen sent el camí.

ACABO ENCARA amb Sun Tzu: "Si no pots ser fort, però tampoc saps ser dèbil, seràs derrotat". I no sent els forts en capacitat repressiva, només queda la possibilitat de "saber ser dèbils" per vèncer.